

[Steen.]

og Omfang. Det er nemlig den Vej, der kan føre til en Lettelse af Skattebyrden. Om Muligheder herfor skulde være til Stede, skulde ingen hilse det med større Tilfredshed end vi. Men jeg ønsker dog straks at tilføje, at det vilde under den Situation ikke være de direkte Skatter, vor Opmærksomhed først maatte være henvendt paa, nej, vi har desværre i vor Samling af Skattelove saa mange Eksemplarer af indirekte Skatter, som vi maatte tænke paa som det Sted, hvor det da vilde være vor Opgave at medvirke til, at Skattetrykket blev lettet.

Naar jeg i øvrigt ser paa hele vor finansielle Stilling, synes jeg, det er beundringsværdigt, at det er lykkedes os at komme igennem Tiden fra 1929 til nu med en saa lille Forøgelse af Statsgælden, som Tilfældet har været. Det er jo saadan, at der hos de styrende til alle Tider er en vis Tilbøjelighed til at synes, at netop den Tid, de regerer i, er den vanskeligste, den besværligste af alle Tider, og hvor ofte har man ikke ud fra denne Tankegang og med en Henvisning hertil raadet Bod paa Tidens Vanskeligheder, men overladt til Efterslægten at betale! Denne Fristelse har vi lykkeligt undgaaet.

Jeg ser i Referater af Møder, jeg ser i Blade, at baade Venstrepartiets og Det konservative Folkepartis Talere og Vejledere i de politiske Forhold Landet over nu er begyndt at beskæftige sig med den stedfundne Prisstigning, og heri er intet mærkeligt, men beskæftige sig med den paa den Maade, at den Forklaring, de giver, er denne, at den skyldes Regeringens Politik, naturligvis særlig Valutacentralen, i Forbindelse med alt for høje Skatter. (Afbrydelse af *Oluf Pedersen*). Ja, jeg maa nu sige, at det var ikke det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, jeg sigtede til, for hvad han foretager sig er jeg efterhaanden holdt op at interessere mig for. Jeg vil gerne til de to ærede Partier sige, at det kan dog ikke have undgaaet deres Opmærksomhed, at den rigtige Forklaring paa de Prisstigninger, der har fundet Sted, og som føles i mangfoldige Hjem i Landet, er denne, at alt, hvad vi af Raastoffer maa indføre her til Landet, er steget betydeligt som en naturlig Følge af, at hele Prisniveauet paa Verdensmarkedet har været opadgaaende, og at Skibsfragterne, som var gunstige for os i anden Forbindelse, ogsaa spiller ind her, og endelig er der i samme Forbindelse at tage i Betragtning Værdien af Landets Mønt.

Da der sidste Gang blev foretaget en Forandring heri, mærkedes den praktisk

talt ikke paa det hjemlige Marked; man mærkede den ikke, fordi den blev foretaget paa et Tidspunkt, da Prisbevægelsen paa Verdensmarkedet var nedadgaaende, saa at de to Ting saa nogenlunde opvejede hinanden. Men naar, som i den seneste Tid, Forholdet var dette, at Priserne paa Verdensmarkedet paa, hvad vi skulde indføre, var stigende, ja, saa mærker man naturligvis ogsaa paa følelig Maade den Del af Prisstigningen, som skyldes den danske Mønts forringede Værdi. Det er mig derfor fuldkommen uforstaaeligt, at Partiet Venstres ærede Formand i Landstinget, Hr. Hauch, da han forleden i sin Egenskab af Landboforeningsformand talte i Aarhus, kunde mene, at nu var Tidspunktet inde til paa ny at skabe Uro om Landets Mønt. Hr. Hauch gjorde det med en Forsikring om, at han ønskede at sige klart og tydeligt, at det ikke paa nogen Maade var Meningen, at Kronen skulde gaa ned. Da der sikkert ikke er nogen, der hverken har Hr. Hauch eller dem, han talte til, mistænkte for, at de ønsker, at Kronen skulde gaa op, og da Kritikken var rettet mod det Sted, hvor den i Øjeblikket befinder sig, saa er jeg i det Tilfælde at maatte erkende, at hvad det er for en Kronepolitik, Hr. Hauch tilstræber, er en Gaade, som det ikke er givet mig at løse.

Det er naturligvis rigtigt, at Forbrugs-skatterne virker fordyrende paa Levefoden, men samtlige de Skatter, hvorom dette gælder, har baade Venstrepartiet og det konservative Parti krævet og stemt for. Siden Flertallet i Landstinget skiftede, har vi ikke indført nogen indirekte Skat. Der er en vigtig Livsfornødenhed, som det ikke er lykkedes for de to Partier at beskutte, lægge Afgift paa, hvad de vil kalde det, og derigennem fordyre i det Omfang, de ønskede, og det er Margarine. Men det har vi saamænd ogsaa maattet høre Bebrejdelser for. Jeg fremhæver dette for at vise, hvilket urimeligt Misforhold der er mellem de to Partiers idelige Krav, som vi har været stillet over for dem, om Prisforhøjelse, saa paa det ene, saa paa det andet Omraade, og den Stilling, de to Partier tager, naar de stilles over for Virkningerne deraf, og jeg benytter yderligere den direkte Anledning, som Resolutionen fra Mejeriforeningernes Fællesorganisation giver mig, til at sige, at en Beskatning af Margarinen vil Det radikale Venstre som hidtil fortsat paa det bestemteste modsætte sig.

Saa er der tilbage Paastanden om, at Valutacentralen virker varefordyrende. Ja, det skal jeg naturligvis ikke bestride. Selve